

תת"ע 1596/10 - מדינת ישראל נגד משה זיגר

בית משפט השלום לתעבורה במחוז תל-אביב (בת-ים)

תת"ע 1596-10-19 מדינת ישראל נ' משה זיגר
תיק חיזוני: 23150495994

בפני כבוד השופט שרת קריספין
מ雅思ימה מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד בראו
נגד משה זיגר
נאשם

פסק דין

הנאשם זכאי מחמת הספק

כנגד הנאשם נרשמה, ביום 6.6.19, הודעת תשלום קנס בגין אחיזה/שימוש בטלפון נייד (להלן - הדז"ח), עבירה על תקנה 28(ב)(1) לתקנות התעבורה תשכ"א - 1961.

ביום 6.1.20, התקיים נאשם בבית המשפט ולאחר מכן שכתב האישום הוקרא בפנוי, כפר באישום המიיחס לו וטען: "לא אחיזתי ולא השתמשתי, הטלפון היה בכיס".

מטעם המ雅思ימה, העידה רס"ר רוני חייק, עורכת הדז"ח והוגשו הדז"ח וחותמו הדז"ח שסומן ת/1 וועותק סרטון מצלמת גוף, שסומן ת/2.

מטעם ההגנה, העיד הנאשם והוותק סרטון מצלמת הרכב של הנאשם.

על פי גרסת המ雅思ימה, ביום 6.6.19, בסמוך לשעה 08:42, נהג הנאשם ברכב בני ברק, בדרך ינברג, מכיוון דרום לכיוון צפון ובהגיעו לצומת עם רחוב ולפסון, נצפה על ידי העידה, אשר עמדה בצומת, בניות משטרת, כאשר הוא אוחז טלפון נייד בידו اليمنית, בגובה החזה ומטה ראשו מעלה מטה מספר פעמיים, מסיט מבטו וגורם לרכב מאחוריו, לבסוף בלימת חירום.

העדה החלה בניסעה אחרי הרכב הנאשם, כרצה לו לעצור והנאשם עצר לאחר הפניה ימינה, לרחוב ירושלים.

העדה נῆשה לרכב הנאשם, בו ישבה גם נוסעת, הסבירה לו את מהות העבירה ורשמה מפני את הדברים הבאים: "לא

השתמשתי בטלפון. השוטרת שעצרה אותי לא בצדק פוגעת באמון המשטרה והנוסעת שהייתה איתי ברכב ראתה ואמרה לשוטרת שלא החזקיי טלפון בנהיגת כל הדוח שקר וכזב אני מכחיש הכל".

העדה ציינה כי הנוסעת אמרה לה " לא היה שום טלפון, אין בעיה לחת כסף למדינה אבל לא היה טלפון".

בנוסף, הדגישה העדה כי חלון הנוסע הקדמי ברכב היה שקוף וניתן היה לראות את העבירה והשימוש בנייד, במשר מספר דקוקות.

בעמוד 5 לפרטוקול, שורות 6-3, ניתן לקרוא תיאור של החלק הרלוונטי של ת/2.

בחקירותה הנגידית, השיבה העדה כי אינה יודעת לפרט, מודיעו גרם הנאשם לרכב מאחורי לבולם וכי לא תיארה את הטלפון הננייד ואני יודעת מה היה צבעו.

העדה נשאה והשיבה כי, הנוסעת שি�שה לצד הנאשם, לא הסתרה לה את הנאשם והוא הבדיקה בעבירה בבירור, במשר מספר דקוקות.

כאשר טען בפניה הנאשם, כי נהג ברכב עם הילוקים ידניים ולא יתכן כי אח兹 טלפון נייד, בגובה החזה ובמקביל, החליף הילוקים, השיבה העדה כי היא הבדיקה בו בנסיעה רצופה ולכון, אין מניעה.

ה הנאשם הציג את הסרטון ממצולמת הרכב שלו, כמפורט בעמוד 7 לפרטוקול, שורות 26-23 וטען בפני העדה, כי ניתן לראות כי עברו מספר שניות בלבד ולא מספר דקוקות, מהרגע שחלף על פני הנגידת ועד שכרצה לו לעצור, אך העדה עמדה על כך שחלפו מספר דקוקות.

עוד טען בפניה הנאשם, כי ניתן לראות בסרטון, שנאלץ לעצור ולהחדש נסיעתו, בשל מונית שעצרה לפניו וכיון שנאג ברכב עם הילוקים, כאמור, לא יתכן שהחזיק אותה עת טלפון נייד בגובה החזה.

העדה שבה וטענה, כי הבדיקה בעבירה בבירור, כאשר חלף על פניה ואז כרצה לו והחלה בנסעה אחריו והדבר ארך מספר דקוקות.

במהרשך, הבהירה העדה כי כאשר טענה שרכב בלם, לא התכוונה לרכב הנאשם, אלא לרכב אחר, שנאלץ לבולם בלימת חירום בגין הרכב הנאשם.

ה הנאשם העיד להגנתו ועל פי גרטתו נהג במקום האמור, אך לא אחז או השתמש בטלפון נייד. לדבריו, הוא אינו נהג לעשות שימוש בטלפון הננייד במהלך נסיעות הבוקר שלו למקום עבודתו בירושלים ולכון, מחזיק אותו בכיס מכנסיו.

עוד טען הנאשם, כי באוותה עת, הייתה לו בעיה בהילוקים של הרכב, שהוינו קשים לשינוי.

באשר לנוסעת שהייתה עמו, העיד הנאשם כי מדובר בבית זוג לשעבר, שהייתה מוכנה לכתוב עבورو מכתב לגבי האירוע, אך לא הגיעו לבית המשפט, אך ניתן לראות ולשמעו את תגובתה ב-ת/2.

הנאשם התייחס לסרטון שהציג וטען כי ניתן ללמידה ממנו, כי נסע מספר שניות בלבד עד שנעוצר וכי לא עשה שימוש או אחז את הטלפון הנniejד במהלך הנהיגה.

עוד טען הנאשם, כי ניתן לראות בסרטון כי נהג במצב רגילה, ללא סטיות או בלימות, שיכלו לגרום לרכב מאחוריו לבلوم בLIMIT� CHIROM, CONTEUN.

לפניהם חקירתו הנגדי, הוזהר הנאשם, לבקשת ב"כ המאשימה, מפני הרשעה בעבירה נוספת, כאמור בסעיף 184 לחוק סדר הדין הפלילי.

הנאשם נשאל והשיב, כי הרכב שיר לחברה בה הוא עובד וכי הבחן לראשונה בעודה, כאשר חלף על פני הצומת עם רחוב וולפסון.

לשאלה, כיצד הוא משתמש בטלפון הנniejd, השיב הנאשם כי יש לו דיבורית ומעמד טלפון.

דין והכרעה

לאחר ששמעתי את הצדדים, בוחנתי את הראיות, לא אוכל לקבוע במידה הנדרשת בהליך פלילי, כי הנאשם עבר את העבירה המיוחסת לו בכתב האישום.

הנאשם העלה מספר השגות, שיש בהן כדי לעורר ספק באשר לנטען בכתב האישום, כפי שיפורט להלן:

עדת התביעה הבדיקה בעבירה, לכארה, דרך חלון נסוע קדמי ואין מחלוקת בין הצדדים, כי הייתה נסעת לצד הנאשם ושדה הרأיה של העודה לעבר הנאשם היה מוגבל, אך לא הייתה כל התייחסות לכך ב-1/2.

העודה עמדה על כך שהבדיקה בעבירה בבירור, אך עם זאת, לא צינה כל פרט נוסף לגבי הטלפון הנniejd - גודל, צבע ועוד.

העודה טענה כי האירוע נמשך מספר דקות, כאשר מהסרטונים ניתן ללמוד, כי מדובר בפרק זמן של דקה - שתיים לכל היותר.

העודה טענה כי הרכב הנאשם גרם לרכב אחר לבلوم בLIMIT� CHIROM, והוא נצפה נוהג באופן רגיל למגרם.

לבסוף, אין מחלוקת כי הרכב בו נהג הנאשם במועד העבירה, הנו רכב עם הילוקים ידניים ומכך, טענתו של הנאשם, כי לא יתכן שאחז בטלפון הנniejd בגובה החזה ובמקביל, העביר הילוקים ואחז בהגה, לאחר שנאלץ לעצור ולחדש נסעה, כפי שניתן לראות הסרטון שהציג, יש בה טעם.

הנוסעת ברכב אכן לא העידה להגנת הנאשם, אך תגובתה הספונטנית, לפיה, הנאשם לא היה עם טלפון נniejd, תועדה ה-2/1 והן ב-1/2.

הנאשם עמד על גרסתו, ועדותו בבית המשפט עשתה עליו רושם אמיתי ביותר.

בע"פ 4004/98 רשבסקי נגד מדינת ישראל, חזר כבוד הש' מודריך, על החלטתו בתיק קודם וקבע:

"... בזודאי שלא ניתן לומר שלעולם יש לראות את עדות השוטר כעדיפה... הוא עשוי גם להטעות שלא במקרה. על כן צריכה הערכאה הדינונית לעמוד על המשמר ולפקוח "שבע עיניים" על עדויות השוטרים, שמא נמצא בהן דבר, אפילו קטן יחסית, המעיד בספק את הביטחון באמינותם. תהיה הסתברות לקבלת עדות שוטר גבואה ככל שתיהה, אין היא הסתברות מלאה והאפשרות שהשוטר טעה... לעולם קיימת".

לאור כל האמור לעיל, החלטתי לזכות את הנאשם מחמת הספק.

זכות ערעור כחוק.

מורה על ביטול הדיון.

המציאות תשלח עותק מפסק הדין אל הצדדים.

ניתן היום, י"א שבט תש"פ, 06 פברואר 2020, בהעדר הצדדים.